

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

נקודות למחשבה
והתעמקות בענייני
פרשת דברים
תש"פ

www.rachlin.org.il

**להצטרפות לרשימת תפוצה הוסיפו את המס'
02-6520002 לאנשי הקשר ושלחו 1.**

הערה: מאמר זה הינו שכתוב, מילה במילה, של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

ערב טוב, חיים טובים!
אנחנו כאן ב"תן חלקנו בתורתך" פרשת השבוע פרשת דברים, ספר דברים. בעזרת ה' נעשה
ונצליח!

ספר דברים – ספר חשוב מאוד, פלאי פלאות.
זה הספר בעצם, שברצף של הפרשיות משה רבינו מתחיל להיפרד מעם ישראל – מתחיל
להיפרד ונותן להם גם תוכחות וגם ברכות, וגם עצות וגם אזהרות, וחוזר על עיקרי התורה
וכל פרטיה, מחזק את העם, עד סוף ספר דברים שנגמר החומש.
אמרו חכמים שהפרשה הזו זו 'פרשת התוכחות'. כתוב במדרש שהיו בעם ישראל כאלה
שאמרו 'מה זה? משה רבינו השתגע?' והתחילו לבדוק אותו אם הוא מתמצא בזמן
ובמקום, חלילה לא נהיה סניילי. ככה מביא במילים שלו היילקוט שמעוני.
גם התפלאו שהרי משה רבינו לא איש דברים, ופתאום הוא מתחיל לדבר. אז אומרים
חכמים שה' בעצם ריפא אותו, ריפא את הבעיה שהיתה לו בדיבור, ולכן הוא מדבר.

תוכחה – איך נותנים תוכחה?
אמרו רבותינו, כבר בזמן של רבי עקיבא, שכנראה אין מי שיודע להוכיח. התוכחה באה
מ'תוכך' – מתוך עצמך. כשאתה מוכיח מישהו, זה צריך לבוא מהלב.
וכמו שאמר רבינו הבעש"ט הקדוש והאהוב, אם אתה רואה אצל הזולת איזה פגם – סימן
שמשו מן המשו יש בך את הפגם הזה. כמו שפעם אחת הוא ראה חילול שבת ועשה
תשובה גדולה, למה הראו לו משמיים חילול שבת? איפה הוא חילל שבת כביכול? אז הוא
חיפש חיפש, רבינו הקדוש, ואז הוא נזכר שהיה איזה תלמיד חכם שדיברו עליו והוא לא
הגן עליו כמו שצריך, אז כביכול פגע בכבודו של תלמיד חכם. תלמיד חכם נקרא 'שבת',
כמו שכתוב בזהר שרבי שמעון זה בחינת 'שבת', אז כביכול בזה, בדקות הוא חילל כביכול
שבת.

אז ככה כשבאים להוכיח – בן אדם צריך להכניס את עצמו ביחד עם המוכיחים. לא צריך
לבוא מלמעלה ו"לתת על הראש". צריך לבוא בענווה, באהבת הבריות, ענווה מאוד רצינית,
ביטול מאוד רציני, מידת האמת, בצער – שהבריות יראו שאתה מצטער על המצב, אתה
מצטער שאתה צריך בכלל להוכיח, שהאדם ירגיש שאתה רוצה את טובתו המיידית
והנצחית.

צריך לבוא בענווה, בתפילה ובמלחמה, להבין איפה יצר הרע הפרטי תופס את הבן אדם שאתה מוכיח אותו או את הציבור שאתה מוכיח. להסביר להם את מצב המלחמה, את מפת הקרב עם היצר הפרטי והיצר הכללי, להסביר להם איך הוא תפס אותם ולתת להם עצות איך לצאת מזה ואיך לא ליפול עוד פעם בעניין, להסביר להם את החומרה. אבל הכל בנועם, בנחת – 'דברי חכמים בנחת נשמעים', ובמשלים, בטוב טעם, בתפילה והרבה סיעתא דשמיא.

כי מה המטרה של התוכחה? המטרה של התוכחה זה להרים את האדם או את הציבור מהנפילה שלהם. זה לא לבוא ולהתנשא, ולדרוך עליהם ולהשפיל אותם חס וחלילה. כמו שאמר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב, שמי שלא מוכיח נכון את הזולת הוא גורם לזה שייפסק השפע מהזולת. הצינורות נחסמים. ובאמת כן, כי אם אתה מוכיח מישהו והוא נפגע ממך, אז הוא נפגע, אז הוא לא עושה תשובה. או שהוא תוקף אותך, או שהוא מורד במה שאתה אומר לו, או שהוא מתיימש לגמרי כי לא נתת לו כלים. אז צריך 'להתאים את האור לכלי', ככה אנחנו קוראים לזה. יותר מידי אור – הכלי נשבר, פחות מידי אור – הכלי בחושך, 'להתאים את האור לכלי'. צריך להתאים את 'החליפה', כמו שאומרים, של התוכחה לבן אדם או לציבור שאתה צריך להוכיח, ושהאדם יוכיח את עצמו, ויעשה תשובה ויבוא באמת בביטול פנימי, כדי שהמוֹכְחִים ירצו לקיים.

אנחנו רואים בכל ספר דברים ובפרשה, שמשה רבינו מזהיר אותם על כל המצוות – גם על הכללים וגם על הפרטים.

בעניין הדיינים – שהדיינים צריכים "לשפוט צדק", "ולא תגורו מפני איש", כל ההלכות שיש בעניין הזה של הדיינים. כמה חשוב העניין של הדיינים, שאומרים שכל מה שקורה בדור, דברים לא טובים – תולים בדיינים, שאם הדיינים לא כשרים, אז זה פוגע בדור כולו.

ובכל פרשה ופרשה בספר דברים הוא מדגיש עוד אזהרות – בקשר לכיבוש הארץ, בקשר להחרמת שבעת העממים שהיו פה כדי שהם לא יחטיאו את עם ישראל, כדי שיהיה טוב. ובסך הכל מה ה' יתברך רוצה? ה' יתברך ישתבח שמו רוצה שנשמע בקולו. זה מה שהוא רוצה. הוא לקח אותנו מבית עבדים והוציא אותנו ממצרים כדי שנהיה עבדים שלו ולא נהיה עבדים לעבדים, "ממלכת כהנים וגוי קדוש". אנחנו לא כמו כל העמים, "עם סגולה", לא יכולים להתנהג סתם איך שבא לנו. נתן לנו תורה עם הרבה דרישות שיש בתורה – בפשט, רמז, דרש וסוד. וזאת עבודת ה' יום ולילה, כל הזמן, כל החיים צריכים ללכת 'מחיל אל חיל', לעשות הכל לשם שמיים "למען שמו באהבה".

ורואים שאבא שבשמיים, כל כך חשוב לו עם ישראל, ושעם ישראל ילכו בדרך שלו וישמעו בקול ה', שנשמע – גם אנחנו בדור הזה – שנשמע בקול אבא שבשמיים, שנשמע בקולו, נלך בדרכיו לעשות לו נחת רוח. ואז תקיים בעזרת ה' במהרה מטרת הבריאה שיהתאוה לו יתברך להיות לו דירה בתחתונים! הוא רוצה להשרות את שכינתו. הוא רוצה שנמליך אותו מפה – מתוך עולם החומר. בשביל זה הכניס את הנשמות הקדושות שלנו בתוך החומר, כן, בתוך הגוף העכור. זה צירוף לא טבעי – להכניס נשמות קדושות בתוך גוף בשר ודם עם יצר הרע כדי שנילחם בו וננצח אותו.

משה רבינו לא משתמש באזהרות שלו בלשון הזו של 'מלחמת היצר הפרטי והכללי'. הוא יותר מזהיר. פחות בונה את העם, אלא מזכיר להם מה שעשינו, מה שעשו אבותינו ובמה לא להיכשל. הוא לא בונה אותם מבחינה פנימית איך להילחם ביצר הרע הפרטי והכללי. את זה צריך בן אדם ללמוד מעצמו על פי התורה – איך לעשות לו תחבולות כדי שיוכל לעמוד בנסיונות.

הוא כן מציין את הניסיונות העיקריים שיהיו לעם ישראל בכניסה לארץ ובכיבוש הארץ, ושלא צריכים להשאיר את ההשפעה של העמים כדי שלא ללמוד ממעשיהם הלא טובים. אבל היצר הרע מתוחכם יותר מזה. הוא לוקח ועושה תחבולות – קודם כל הוא משתמש בדעות כוזבות כדי לטמא את הבן אדם ולבלבל אותו, מכניס לו כפירות, מכניס לו ספיקות בחינת 'עמלק'. אחר כך משתמש במידות הרעות שלו – כעס, גאווה, ושאר המידות הקשות, קנאה. ואחר כך הוא גם משתמש במידות הטובות שלו – שיהיה רחמן במקום שאסור להיות רחמן, שיהיה אכזר איפה שצריך להיות רחמן, שפתאום בן אדם יעשה חסד איפה שלא צריך לעשות חסד, וכן הלאה – גם משתמש במידות הטובות של האדם להכשיל אותו, כי אנחנו צריכים לשמוע בקול אבינו שבשמיים ולא בקול היצר הרע הפרטי והכללי.

ואיך זה עובד? היצר הפרטי קודם מחטיא את האדם. ואחר כך הוא מביא עליו את היצר הכללי, והוא מתלבש עליו וגורם לו להיות שליח רע, לפגוע בכלל עם ישראל, לחטוא, להחטיא וכן הלאה.

למשל אצל ירבעם בן נבט, הוא קודם כל פחד על החיים שלו, שאם הוא יבוא לירושלים ורחבעם ישב בעזרה והוא יעמוד, אז יגידו: 'זה המלך, וזה העבד, העבד עומד', כי אסור למי שלא מבית דוד לשבת בעזרה, ואז יהרגו אותו. מתוך שהוא פחד שיהרגו אותו, הוא מנע מעם ישראל לעלות לרגל – מנע מעצמו, מנע מעם ישראל. משם התחילה הנפילה שלו. אבל מאיפה התחיל כל זה? שהיתה בו גבהות, היתה בו גסות הרוח. היתה לו גאווה, כי הוא היה תלמיד חכם עצום – כל החכמים כעשב השדה לידו. מזה הוא התגאה. ואחר כך הוא כבר נפל בפחד על עצמו ודאג לעצמו, ובהתחלה עשה את העגלים לא לעבודה זרה, בסוף כן לעבודה זרה – 'היום אומר לו כך, מחר אומר לו כך, בסוף אומר לו: לך עבוד עבודה זרה', ה' ישמור.

ובאמת זכה יהושע בן נון שבימיו לא עבדו עבודה זרה, בזכות זה שהיה דבוק במשה רבינו חזק מאוד – 'נער לא ימיש מתוך האוהל', ושאבא שבשמיים ברך אותו ונתן לו את כל הכח לעמוד ולכבוש.

רואים את הצער של משה רבינו שרצה להיכנס לארץ, כן, פרשת ואתחנן. לא נתנו לו. כל הספר אם כן, דברים, מההתחלה ועד הסוף זה מסכת אחת, רק פרקים שונים של הפרידה של משה רבינו, וההכנה של עם ישראל לקראת הכניסה לארץ והעברת ההנהגה. משה רבינו בחינת שמש ויהושע בן נון בחינת לבנה, בחינת ירח. האור של הירח מהשמש. זה לא פשוט לעבור מההנהגה במדבר שבראש העם עומד משה רבינו, להנהגה בתוך הארץ שבראש ההנהגה עומד יהושע בן נון. זה לא אותו דבר בכלל כשיורד מן השמיים ויש ענני כבוד ובאר, לעומת זמן שצריך 'לעבוד לפרנסה' כמו שאומרים – צריכים לגדל את הצאן, וצריכים לבנות את הערים ולעשות כל מה שצריך לעשות.

אז זה זמן קריטי לעם ישראל, זמן מאוד מאוד חשוב. וכמו שאמרנו, שיהושע באמת לא עשה את העבודה עד הסוף, כי הוא לא כבש את כל מה שהיה צריך לכבוש, ולא החרים את כל מי שהיה צריך להחרים – את העממים, כי הוא ידע שברגע שהוא יסיים את המלאכה, יפטר מהעולם. כנראה שהוא לא רצה להיפטר מהעולם. הוא נענש ונלקחו ממנו עשר שנים, ה' הוריד לו מחיו.

משה רבינו, למרות שלא רצה להסתלק – ולשם שמיים לא רצה להסתלק, כי רצה להיכנס לארץ ולקיים את המצוות התלויות בארץ, ולרזו ולהביא את הגאולה – אז למרות שהוא כיוון לזה, משמיים ה' יתברך לא ויתר לו, והגיע הזמן של יהושע, ויהושע הכניס את עם ישראל ומשה הסתלק.

קשה מאוד מאוד מאוד. אין כמו משה רבינו. "עד כי יבוא שילה" אין כמו משה רבינו. מנהיג לשם שמיים, עבד נאמן ורועה נאמן.

אומר המדרש, שמשה רבינו, כשעם ישראל היו מרגיזים את ה' יתברך, היה עולה ומדבר עם ה' יתברך לרחם על הבנים, והיה יורד ומוכיח את עם ישראל ו"נותן להם על הראש" כמו שאומרים, על העבירות שעשו. וכך היה גורם להם לעשות תשובה, ואבא שבשמיים היה מתפייס. גם כתוב במדרש שכשהתחיל, בפרשה, משה רבינו להוכיח אותם, אז ה' יתברך שָׁמַח. כי ה' יתברך זקוק לנביאים, והוא גדול הנביאים, כדי שיוכיחו את העם, כדי שיוליכו את העם בדרך האמת. יש תפקיד של מלך, יש תפקיד של סנהדרין, יש תפקיד של כהן גדול ויש תפקיד של נביא.

הנביא, אין לו שום חלק ונחלה, והוא צריך להיות ה'שופר' של ה' יתברך, הוא המקשר עליונים ותחתונים, תחתונים עם עליונים. והוא צריך להעיר, כמו ירמיהו, כן – עכשיו אנחנו "בין המצרים" – כמו שירמיהו האיר והעיר את המצב, והוכיח את עם ישראל, והזהיר אותם ומה לא עשה – הכל בשליחות של ה' יתברך כדי לרזו את עם ישראל, להחזיר את עם ישראל בתשובה, למנוע את החורבן, וזה לא הצליח. ולכן כנראה גם בבית שני, שמרוב שה' שלח שליחים, נביאים קדושים ונביאות, והם לא הצליחו בסוף להחזיר את עם ישראל בתשובה, אז פסקה הנבואה. כי בשביל מה הוא ישלח? אם לא עושים תשובה, זה עושה קיטרוג יותר גדול.

אמרתי בתחילת דבריי, שאמרו הצעירים על משה רבינו 'אולי הזקן השתגע?' כמו שאומרים ה' ישמור, ככה כתוב פחות או יותר ב'ילקוט שמעוני'. מאיפה העזות הזו לחשוך במשה רבינו? מה, הם לא יודעים מי זה משה רבינו? מאיפה העזות של קרח? מאיפה העזות הזאת?

האם יש ניצוץ חשוב בביקורת של העם על המנהיג?

משה רבינו הוא לא כמו כל המנהיגים. משה רבינו, שליח ה', כולם ראו עין בעין איך ה' מדבר איתו ואיך הוא מדבר עם ה', וכל מה שעשה בשביל עם ישראל במסירות נפש. אין אף אחד משתווה לו. וגם עליו היה להם מה להגיד כל פעם. כן, אם הוא היה שותק כי היה כבד לשון, אז "למה הוא לא מדבר?" ואם הוא מדבר, עכשיו כשהוא התחיל לדבר – "מה קרה? למה הוא מדבר?" ככה זה הגורל של המנהיגים, שתמיד יש עליהם ביקורת. ביקורת בונה זה דבר טוב, ביקורת משפילה זה דבר פסול לגמרי.

אז הם כביכול, לפי המדרש, בדקו אותו אם הוא מתמצא בזמן ובמקום, ואז הם ראו שהוא מתמצא בזמן ובמקום, כן, לפי הפסוקים הראשונים של הפרשה ואז הם היו מוכנים להקשיב לו. וגם אמרו חכמים שהוא התחיל לדבר רק אחרי שכבשו את סיחון ועוג ובלק, כאילו היו לו "קבלות" כבר, 'הנה, אני לא סתם מדבר. יש לי מה להגיד'.

כתוב במדרש גם שעם ישראל נקראו 'טרחנים', ה' ישמור. שהיו מטריחים לא רק את משה רבינו, את שרי האלפים, שרי המאות, שרי החמישים, שרי העשרות. את כולם היו מטריחים. "עם קשה עורף" – כשזה לטובה, אין כמונו. כשחלילה זה ההיפך מהטובה – ה' ירחם מה שקורה.

חכמים אומרים: 'מה עדיף, לתת צדקה לעני או ללמד אותו מקצוע?' אז אמרו 'בודאי שצריך ללמד אותו מקצוע'. מה עדיף, להוכיח בן אדם או לבנות אותו? – לבנות אותו מבחינה רוחנית שיבין מיהו, מהו, מה תפקידו, מה הניסיונות שעומדים בפניו, איך היצר יבוא ויתפוס אותו, איזה תחבולות הוא צריך לעשות. כל התורה הזו של מה שאנחנו קוראים לזה 'תורת המלחמה', המלחמה הרוחנית נגד היצר הרע הפרטי והכללי – זה לא היה אז בזמן משה רבינו, זה לא היה מוגש ככה כמו שמוגש היום. עברו כמה וכמה דורות עד שהדבר הזה התחדד מאוד ואפשר להבין את הכללים, להבין את מפת הקרב, להבין את התחבולות ולעשות תחבולות נגד וכן הלאה. זה לקח דורי דורות.

אז היינו רק בהתחלה, ומה כבר נשארנו לו? חמישה שבועות עד שהוא הסתלק מתחילת ספר דברים. אז הוא היה צריך להזכיר בעיקר את הקיום של המצוות ולהזהיר אותם על כיבוש הארץ וכל העניין הזה, ולא לעבוד עבודה זרה, כי כבר נכשלו הרי בבעל פעור רחמנא ליצלן. ולא היה דיבור על איך הם נפלו את כל הנפילות במדבר. ואיך אומרים, לא היתה 'ועדת חקירה רטרואקטיבית' להבין איך יצר הרע תפס אותם, איך העמים האלה, הנשים שם בפרשת פנחס באו והחטיאו, כל הדבר הזה – לא יודע אם היתה הסקת מסקנות מאוד ברורה וסדורה וחדה. רק מזכירים ברמז את העוונות לפי המקומות איפה שנכשלו, ומזהירים הלאה ומוכיחים, ו"למוכיח ינעם", כן.

'לא חרבה ירושלים אלא בשביל שלא הוכיחו זה את זה'. הפסיקו להוכיח. למה מפסיקים להוכיח? כמו שהיה בעניין של זמרי, שהוא בא ושאל בחוצפה את משה רבינו, 'האם זאת כזבי מותרת או אסורה?' ולפני שמשא ענה, הוא אמר: 'אם היא אסורה אז מי התיר לך את ציפוריה?' – החוצפה הזו שלא תתואר, כן. ואז משה רבינו וכולם בכך, ונסתלקה ממנו הלכה והוא לא ידע מה לעשות, עד שפנחס ראה את המעשה וזכר בהלכה.

כדי שכן אדם יהיה בנוי צריך הרבה התעמקות בתהליכים, בתהליכים הפנימיים, במלחמות הפנימיות בין יצר טוב ליצר רע.

יש משהו שחכמינו אמרו: "ויגבה ליבו בדרכי ה'", שזה דבר טוב, "ויגבה ליבו בדרכי ה'" – זה מה שהיה, אולי, אצל פנחס שהוא התחיל את הפעולה שלו. "ויקח רומח בידו" – הוא כבר הולך ועושה מעשה, משתמש גם בערמוניות של קדושה.

הבעיה שיש את המצב, לא אצלו, באופן כללי, התהליך הזה שכן אדם "ויגבה ליבו בדרכי ה'", אני מדבר גם כן על האדם עצמו וגם על הבן אדם המוכיח, יש סכנה שבסוף זה יהיה "ויגבה ליבו". בן אדם מרגיש שהוא בקדושה, מרגיש את הקדושה שלו, ובסוף יכול להגיע מצב 'ויגבה ליבו' – לא בדרכי ה', מתגאה.

ואז הבן אדם שמתגאה, נופל ושכינה מסתלקת ממנו. עכשיו הוא צריך להתמרמר ולהגיע למצב של במקום 'אני', 'אין' – להתבטל בפני ה', לבקש סליחה, לעשות תשובה, להתמרמר על זה שהוא התגאה. ואז כשהוא כבר שבור ורצוף ומבין את עוונתו ומקבל על עצמו לא לעשות עוד פעם, היצר בא לייאש אותו: 'מה עוד פעם אתה תתחיל לעבוד את ה'?' מה, תראה מה שעשית? היית צדיק, תראה מה נהיה ממך?!, מייאש אותך.

אז עוד פעם בא התהליך – "ויגבה ליבו בדרכי ה'!", צריך לזרוק את היצר ולהיות גיבור עוד פעם לעבודתו יתברך. ואז הוא עושה מה שצריך והולך מחיל אל חיל. ואז עוד פעם בא היצר ואומר לו: "ויגבה ליבו" – בלי בדרכי ה', מתחיל להתגאות ולכעוס, אולי לקטר על אחרים ולהקפיד.

ואז הוא צריך עוד פעם להפוך 'אני' ל'אין', להתבטל – להתבטל, להישבר, לעשות תשובה. וכשהוא כבר רצוף, עוד פעם היצר בא ואומר לו: 'תתייאש מעצמך. אמרת אתמול שאתה תהיה בסדר, הנה – "אחטא ואשוב אחטא ואשוב!". לא לשמוע בקולו! ככה כל יום כל היום, כל החיים, רצוא ושוב. "צדיקים ילכו מחיל אל חיל". צריך הרבה קשב פנימי – לראות מה מתעורר בתוך האדם, לעשות את הניתוח עמוק עמוק עמוק.

למשל קרח שפיקח היה, מה ראה לשטות זו? מה הוא התגאה? מה הוא מקנא? הוא לא רואה שהוא מקנא?! בטח, הקינאה זועקת. היצר הטוב אומר לו "אתה מתגאה. אתה החלק הרע של קין". כמו שכתוב כן, בקבלה, "אתה מתגאה! אתה מתגאה! תפסיק להתגאות". במקום זה הוא אומר לו 'תשתוק!' נותן לו מכות ליצר הטוב שישתוק, ומגביר את היצר הרע – כן! כן! "כל העדה כולם קדושים", "טלית שכולה תכלת", "בית מלא ספרי תורה", וכל הטיעונים הנגועים שלו, והולך ומחטיא את הרבים, והוא לא עוצר.

אין פה בנייה, אין פה הבנה. מה הוא הרוויח? הוא הפסיד את הכל. עכשיו הוא צועק 'משה אמת ותורתו אמת ואנחנו בדאים', עכשיו, עד עכשיו, "עד כי יבוא שילה" הוא זועק שם עם החברה שלו מתוך האדמה.

ולכן כמו שלומדים לשמור שבת ולשמור על הלשון, צריכים לשמור על הפנימיות. בן אדם צריך להיות מאוד מאוד בכוננות, מאוד בהיכון, מאוד בזהירות, מאוד במודעות מה קורה איתו – איזו מידה מתעוררת, טובה או רעה? מי מעורר את המידה הזו? מה המטרה של היצר עכשיו, הפרטי? איזה שלבים? איך הוא רוצה להפיל אותי?

אני רואה, בלב שלי אני לא רגוע, פה מה שעשיתי – זה לא יושב לי, לא יושב לי. אה, לא יושב לך? אז סימן שזה לא מדויק. 'הפוך בה והפוך בה דכולא בה'. תתעמק, תתעמק, תתעמק, עד שתמצא מה לא בסדר. בטח יש נקודה או כמה לא בסדר. תתקן אותם. תבדוק עוד פעם. אהה הלב רגוע, שמח? ישתבח שמו – יצאנו מהנפילה, תיקנו מה שהיה צריך לתקן במחשבה, דיבור ומעשה. וככה יאללה, ממשיכים. ועכשיו הנה עוד ניסיון, עוד סיפור, עוד סוגיה ועוד פעם אותו דבר, עשרים וארבע שעות, כל החיים – זו המלחמה.

אם ככה אנחנו נהיה בנויים, אז בסיעתא דשמיא ועל ידי תפילה לא יוכלו להפיל אותנו, בעזרת ה', שלא ינסו אותנו, כן? אני מדבר באופן כללי, לא על עצמי.

אם בן אדם בנוי כמו שצריך, הוא מחזיר מכה. אנשים הולכים מכות, נכון? אם אחד מרביץ והשני מפוחד ובוכה, אז הוא נותן לו יותר ויותר. אם הוא אומר רגע, וגם הוא מחזיר – אה, רגע, יש פה מישהו שמתגונן. ככה במלחמת היצר צריך להתגונן, לא רק לקבל מכות ולהוריד את הראש.

לא לתת לו להשתלט! כמו שאומר בעל התניא הקדוש, כן, שהוא רוצה להשתלט על העיר, רוצה להשתלט על הלב ועל המוח. לא לתת לו בשום אופן. ואם הוא מטמא ותפס – להעיף אותו, לכעוס עליו, לסלק אותו. "גיבורי כח עושי דברו" לשמוע בקול האבא שבשמיים! לא לשמוע בקול היצר הרע הפרטי והכללי.

זה בעצם המסר שעובר בכל ספר דברים, רק שהוא לא מובא ככה אלא אזהרות כלליות וברכה ולהזהיר ולהפחיד ולהסביר את המצוות ומה אבא רוצה, אבל לא מוגש בדרך של מלחמת היצר. ובדור שלנו, סוף התיקון, כבר הגיע הזמן שנהיה מומחים בזה, נידבק באבא שבשמיים בכל הגעגועים, בכל הכח – "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך":

"בכל לבבך" – בשני היצרים יצר טוב ויצר רע, "ובכל נפשך" – אפילו נוטל את נפשך, ו"בכל מאודך" – הַיְיָ מודה לו מאוד מאוד על כל מה שהוא מודד לך, כל מה שהוא נותן לך תהיה מודה לו, וגם "בכל מאודך" – בכל ממונד, כן, שכן אדם יתן את כל כולו לאבא שבשמיים – זה מה שאבא רוצה.

אנחנו משועבדים אליו. אנחנו עבדים שלו. אם נתנהג יפה, אנחנו בנים שלו. זה התפקיד שלנו, וזה תפקיד פלא פלאים, וזה תפקיד קשה מאוד, והמלחמה קשה ואין מה לעשות, ואין לאיפה לברוח, ואי אפשר לטשטש את האמת. אי אפשר לשנות את התורה – 'תורת אמת', תורה נצחית, 'תורת ה' תמימה'. ואי אפשר להקל ואי אפשר לעגל פינות. צריכים ללכת עם האמת שלו יתברך, ולעשות רצונו בלבב שלם ובשמחה ובסבר פנים יפות, ולהוכיח את עצמנו ולהוכיח את הזולת, אם אפשר. אם יש אוזניים לשמוע – אפשר להשמיע. אם אין אוזניים לשמוע – אי אפשר להשמיע.

ויש נסיונות קשים – פרטיים וכלליים. עכשיו אנחנו בניסיון קשה וכללי לעם ישראל ולכל העולם כולו עם הנגיף הזה, ש'הכל בידי שמיים חוץ מיראת שמיים', כמובן שזה משמיים וזה ניסיון. ואבא שבשמיים דופק לנו ואומר 'תתעוררו, תתעוררו, תשנו את דרככם'. עוד מעט סוף זמן התיקון. לא נשאר הרבה זמן, מי יודע כמה זמן. אז מי שיזכה, יעשה תשובה אמיתית: תשובה לשם שמיים, תשובת כל העולמות כולם, תשובה – תשוב ה', תשובה שלימה. ומי שלא יזכה – ה' ירחם.

ככל שהזמן הולך ומתקצר, אם אנחנו לא ממלאים את המִקְסָה של תשובה והתעוררות מלמטה כמו שמצפים משמיים, אז הלחצים גוברים, לא עלינו. זה עניין של חבלי משיח – הלחצים, הדינים חלילה, הקיטרוגים חלילה גוברים, ומצפים מכל אחד ואחד ליותר עבודה, ליותר התעוררות, ליותר מסירות, ליותר רצינות. ולכן יש לחץ כל כך קשה – על הבריאות, על החיים, על הכל. אנחנו באיום גדול, ומה שעושים זה לא עוזר, כל זה כדי שנישבר ונשמע בקולו יתברך. אבא שבשמיים רוצה שנשמע בקולו – זה הכל.

אז אומרים, 'טוב אני שומר שבת, מה אני לא שומע בקולו? נכון, אתה שומר שבת, אתה שומע בקולו, אבל אתה יודע מה? הוא רוצה להגיע למצב שהוא יתגלה. שהוא יתגלה כמו שהיה בזמן בית המקדש, בית ראשון, כמו שהיה במדבר, שהוא יתגלה ובאמת נשמע בקולו, לא כמשל. שינהיג אותנו למעשה, יוסיים, רגעירגע. לא רק דרך התורה, גם דרך ההתגלות שלו. האם אנחנו מוכנים לזה? אנחנו מוכנים לשמוע בקולו? או כל אחד רוצה את ההרגלים שלו ואת הקטע הטוב שלו, מה שבא לו, מה שלא בא לו.

עכשיו כאילו עבודת ה' נהייתה משהו 'התנדבותי'. אתה עושה טובה, אתה מתנדב קצת לעבוד את ה'. מה זה הדבר הזה? אנחנו עבדים של ה'! קיבלנו את זה, ולכן הוא הוציא אותנו ממצרים.

והיתה תקופה שנתן לעולם – 'עולם כמנהגו נוהג'. מתישהו, אני לא יודע מתי, התקופה הזו נגמרת, ואז הוא רוצה לחזור כ'בעל הבית' ולדרוש. ומה הוא רוצה? רוצה שנשמע בקולו – בפועל.

לכן אנחנו צריכים להתכונן לזה, ולכן יש ייסורים. זאת הסיבה העמוקה של הייסורים – שאבא שבשמיים רוצה שנשמע בקולו, ונדקדק יותר, ונהיה יותר נקיים, יותר לשם שמיים, יותר ענווים, נעשה את המלחמה מה שצריך, נעשה לו באמת נחת רוח – ואז הוא יתגלה. כשיבוא משית, ה' יתברך – הוא ישכין את השכינה, ישרה את השכינה בקודש הקודשים, ותתחיל הגאולה השלימה, וכל העולם ישתנה: הרע יכחד, נחיה לנצח בעזרת ה' – כל הדברים הטובים שאנחנו מחכים להם כבר כמעט ששת אלפים שנה – סוף תיקון העולם הזה.

אז אנחנו בזמן מאוד חשוב, ולכן בעל הבית דוחק – לוחץ, דוחק. ולפעמים הפועלים עצלים. המלאכה מאוד מאוד מרובה, והזמן קצר ביותר.

ה' יעזור שנתעורר לעשות רצונו בלבב שלם, ויבוא משיח ברחמים במהרה, מתוך שמחה ודבקות!

לחיים, לחיים, לחיים! להתחזק!

חיים טובים וארוכים, רפואה שלימה לכל חולי עמו ישראל ולכל החולים, ופרנסה בשפע לכולם.

לחיים, לחיים!

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.